

Az ingem, az ingem vitte, sodorta, láttam, és hiába mondtam, az ingem éppen olyan, és biztosan neki is ugyanilyen inget vettek a születésnapjára.

Ezzel mit akar mondani?

Biztosan látott valamit a kert végében. Annyi mindent sodort a víz, farönköket, ilyesmit láthatott, és azt hihette, hogy egy ember, mert ing is volt rajta. Az biztos, a többi nem. *Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell.*

Kortárs, 2015/2.

Halasi Zoltán

FIRENZE

San Miniato al Monte

Úgy volt, hogy visszafelé felkeressük,
de nincsen visszafelé, vissza nincsen,
csak előre tekereg a meander,
előre fut az indázó sorminta,
a napok frízét kíséző tojásléc.

Nem lettem juhász, katona, tűzoltó,
csoda, titok, tekintély, szem a láncban,
szavakra akkor még rá sem hibáztam,
valami démon nem hagyott nyugodni,
hétévente kicserélte a szívem.

Azt mondta, addig jársz a szíved nélkül,
addig zarándokolsz a kölcsön szívvvel,
amíg a szép fejedet le nem vágják,
amíg a földön labdaként nem pattog,
és föl nem kapja majd egy arrajáró.

Kedvencem ez volt mindig, a román kor,
félig antik még és befejezetlen,
szörnyeiből érti magát az ember,
istennek széles vállú házat épít,
nyers erejét a legendákból szívja.

Úgy volt, hogy hazaindulás előtt majd,
de N. mégis a San Marcóba vitt el,
aztán így szólt a vasútállomáson:
egész Firenzét, hidd el, odaadnád,
ha láttad volna a San Miniátót.

Fehér márványfal, sötét berakások,
ékszerdoboz, geometrikus minták,
a dombtető épületkoronája,
felmenni oda, egy szuszra hadarta,
olyan, mintha magadhoz vinne lépcső.

Ki vagyok én? Még óceánt se láttam,
nem ültem úrhajóban, vadászgépen,
nem volt kutyám, autóm, vállalkozásom,
nem szeretkeztem azonos neművel,
egyetlen holt nyelvet meg nem tanultam.

Mondhatnám: ha arcomra rátapadna
az összes elszalasztott lehetőség,
egy ügyes szobrász levehetné róla
a megvalósultnál valószínűbb maszkot,
életem negatívját – de nem mondom.

A román korban fejem hétévente
lecsapták volna, lenne szép legendám,
fej nélkül vígan felkapnék a dombra,
kereskedő lennék, katona, püspök,
vén vőlegénytől viszolygó menyasszony.

Mai fejem N. kapta fel az útról,
ott pattogott, ő volt az arrajáró,
az ő kezében kezdtem szónokolni,
azt hittem, gyorsan megnyugszik a szívem,
azt hittem, gyorsan elhagy majd a démon.

2000, 2015/1-2.

Imre Flóra

SZŰK VILÁG

folyvást a falba ütközik a váll
vagy inkább a fal ütközik a vállba
szinte észrevétlen sajog a hámb
rögök gyökerek kövek potyogása

felfelé nyitott ez a szűk világ
gödör alján a mozgásképtelen test
az elérhetetlen kékségre lát
a szív ritmustalan hánykódva verdes

egyre súlyosabb a bomló izom
mind fojtogatóbb a maradék élet
az arc feszül a járomcsontokon
világtalan bámulja azt a kéket

szarufényű nincs már pupillareflex
csak az agyagos göröngyök peregnék

Mozgó Világ, 2015/1.